

[Alfred Hansen]

nikkerne. Men det er altså en helt anden side af sagen.

Vi er altså meget skeptiske over for, om man skal inddrage de 3-6-årige under den ordning, som forslaget vedrører.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg er i den lykkelige situation at kunne sige tak til samtlige ordførere for en velvillig modtagelse af lovforslaget.

Det glæder også mig meget, at kommunerne i vid udstrækning selv er begyndt på en sådan ordning. Jeg vil gerne understrege det, som flere ordførere har været inde på, nemlig at det er vores, de voksnes, ansvar, at børnene får en god start. Både hr. Ole Hovmand og andre var inde på dette problem, at vi sikrer, at de børn, som ikke har mulighed for selv at bestemme, også får muligheden for en god tandstart her i livet, hvis man kan sige det på den måde.

Må jeg sige til hr. Ole Hovmand, at nogle kommuner har aftaler, men det er klart, at ikke alle kommuner har aftaler. Det, det drejer sig om med dette lovforslag, er at skabe lighed for Danmarks børn under den undervisningspligtige alder, og der ændres ikke noget i ordningen vedrørende den kommunale skoletandpleje eller dispensationsordningen. Jeg tror ikke på, at det betyder, at man laver flere skoletandklinikker, men jeg kunne godt ønske det ud fra den kendsgerning, at tallet for, hvor mange der frekventerer de kommunale børnetandklinikker, ligger oppe på 95 pct.; når det drejer sig om private klinikker, ligger det nede på 84 pct. Det vil altså sige, at når det drejer sig om kommunernes indsats, så er man oppe på næsten 100 pct. tilslutning.

Jeg er enig med fru Karen Thurøe Hansen i, at alle børn burde være med. Når hr. Alfred Hansen var inde på spørgsmålet om, hvordan man sikrede, at de 3-6-årige kommer til børnetandpleje, så må jeg minde om retsforbundets slogan, at der skal være frivillighed, og her er der altså også tale om frivillighed, så vi har fulgt nøje, hvad retsforbundet mener i den sag. Vi vil ikke tvinge børnene, det er et tilbud, og dette tilbud agter vi at gå så langt som muligt med.

Må jeg i øvrigt sige tak til fru Yvonne Herløv Andersen for den meget venlige omtale af kommunale børnetandklinikker. Ingen

er i tvivl om, at mit hjerte banker varmt for disse ordninger. Jeg underkender ikke de privat praktiserende tandlægers indsats, men jeg er i høj grad tvivlende over for, om tandlægerne i privat praksis har mulighed for at udføre det opsøgende arbejde, som skal gøres, når det drejer sig om at få fat i børnene. Og så er jeg igen inde på hr. Alfred Hansens spørgsmål om, hvordan vi får fat i disse børn. Det får vi faktisk ved en pædagogisk indsats på forskellige leder og kanter. Derfor er jeg ikke så sikker på, at det er bedre, bare fordi det er privat. Men der røres ikke ved dispensationsordningerne i denne historie.

Må jeg sige til både hr. Aksel Pedersen og hr. Alfred Andersen, at når det drejer sig om dispensationsordningerne, så løber de altså videre. Men vi kommer tilbage i næste omgang – hvor vi skal have selve loven op til revision – til, om vi fortsat skal have dispensationsordninger eller vi skal have det, man kalder en kommunal børnetandpleje. Det er det, vi skal diskutere på et senere tidspunkt.

Jeg vil gerne sige til hr. Freddy Madsen, at vi er fuldstændig enige om formålet med tandpleje. Det er for mig at se – og formentlig må det også være det for folketinget i almindelighed – en urimelighed, at i det øjeblik man skal have en ny nyre eller en ny arm, havde jeg nær sagt, så er det gratis. Når det drejer sig om det, som er så vigtigt for mennesker både psykisk og fysisk og på anden led, så er det i mange tilfælde et spørgsmål om: har du penge, så kan du få, men har du ingen, så må du gå.

Dette er et af skridtene i retning af at få så stor en del af befolkningen som muligt med ind. I det omfang vi får de unge og børnene med, hindrer vi jo skaderne på længere sigt. Men vi har bare skaderne i dag i den voksne befolkning, og der findes, vil jeg godt sige, et asocialt skel i den forstand, at mange ikke har mulighed for at få ordnet deres tænder på rimelig vis. Det er et spørgsmål om penge, og det er et spørgsmål om, hvorvidt folketinget har mulighed for at bevilge noget sådant.

Der er som sagt – og det gælder også som svar til hr. Honoré – ingen, om jeg så må sige, ændring i den praksis, der eksisterer i dag, gående ud på, at man kan vælge enten en kommunal børnetandpleje eller, om man vil have det på en dispensationsordning.